

Pătruns cu privirea

Pătruns cu privirea

„Ah, dacă ar fi omul transparent ca o meduză, pentru ca să poți privi locul bolii lui.” Cu aceste cuvinte, un doctor își exprimase dorința fierbinte în numele multor medici. Stăteau neputincioși în fața necunoscutului din corpul omenesc. O privire directă în interiorul bolnavului le era cu neputință.

Cine putea bănuși că un astfel de vis va putea deveni vreodată realitate? Și totuși, aceasta zi avea să sosească: 8 noiembrie 1895. În acea zi memorabilă, peste frumosul și ingeniosul oraș Würzburg, pe care îl cântase odinioară Walther von der Vogelweide și în care Tilman Riemenschneider crease operele sale de artă, iar Balthasar Neumann își ridicase clădirile sale splendide în stil baroc, se lăsa înserarea timpurie a unei zile umede de noiembrie. În oraș era liniște. Luminile erau stinse. În noaptea aceea însă, un bărbat nu putea dormi. Acesta era Wilhelm Röntgen, profesor de fizică la universitate. Încă de cu seara se comportă foarte ciudat. Mânca puțin și abia auzi ce se vorbește. Se grăbi să meargă din nou în laboratorul său. O neliniște inexplicabilă domnea înăuntrul lui. Röntgen bănuia că se află pe urma unei descoperiri nemaiauzite. Însă toată chestiunea era încă atât de nesigură și plină de enigme.

În săptămânile care au urmat, noapte de noapte au ars luminile în spatele perdelelor din laboratorul său din Pleicherring, care astăzi poartă numele de Röntgenring. Din când în când ferestrele laboratorului se întunecau, ca apoi să scape iarăși luminile îndărătul geamurilor. Cine dorea să afle ceva mai detaliat, nu avea succes. Röntgen era tăcut și lucra de unul singur. În cele din urmă, a trebuit să i se aducă mâncarea în laborator și tot aici și-a aranjat și un pat de dormit. Doar soției sale i-a dat de înțeles când i-a spus: „Fac ceva despre care, când va afla lumea, va zice: Röntgen a înnebunit!” În felul acesta, a lucrat 43 de zile în singurătatea laboratorului său. Numai când el însuși a fost sigur de reușită, a intenționat să vorbească despre aceasta. Iar când Röntgen, pe 28 decembrie 1895, i-a prezentat președintelui societății fizico-medicale din Würzburg rezultatele muncii sale neobosite, această comunicare a cuprins 17 puncte clar formulate ca rezultat al experiențelor sale fără număr, care l-au preocupat săptămâni la rând, zi și noapte. Lucrarea purta titlul modest „Un nou gen de raze”, deși era o senzație în domeniul fizicii. Întrucât făcea cunoscută descoperirea unui tip de raze atotpătrunzătoare. Această lucrare s-a tipărit imediat, după care la 23 ianuarie 1896 s-a convocat o ședință a societății, la care Röntgen însuși urma să relateze despre descoperirea sa. Însă despre Röntgen și descoperirea sa, publicul a început să afle cu mult timp înainte, într-un mod cu totul neintenționat. Röntgen scrisese prietenului și colegului său, profesorul Exner de la Viena, o scrisoare în care îi făcea cunoscut cele mai importante lucruri despre noua sa descoperire. punând alăturat și un clișeu al mâinii radioscopate. Exner s-a consultat cu câțiva prieteni asupra acestui lucru și le-a arătat și radiosopia.

Presă vinează a aflat și a doua zi, pe 7 ianuarie 1896, a scos un articol cu titlul „O descoperire senzațională”. Telegramele alergau în toată lumea și în toate ziarele apăreau rapoarte senzaționale: „S-au descoperit raze-minune!”, „Corpul omenesc a devenit transparent!”. Nu numai laicii, dar și mulți învățați s-au îndoit de autenticitatea comunicărilor presei. Apoi s-a făcut cunoscută vestea că împăratul, pe data de 13 ianuarie, l-a chemat la el pe savant, iar acesta i-a prezentat descoperirea sa.

În data de 23 ianuarie 1896, la ședința societății fizico-medicale era o mare înghesuială. O mare tensiune domnea în sala. Într-un proces-verbal al ședinței se putea citi: „Salutat prin aplauze de lungă durată, savantul în vârstă de 50 de ani, cu o statură înaltă, uscățivă, cu păr închis la culoare și barbă, intră în sala. Realist și obiectiv, Röntgen relatează despre descoperirea lui, explicând referatul prin exemple concrete, executate de aparatele construite de el însuși. Oricine din sală putea să vadă pe ecran scheletul mâinii sale vii sau contururile obiectelor împachetate etanș. Bătrânul anatomist, consilierul secret von Koelliker, puse mâna în fața tuturor pe o placă fotografică izolată față de lumină, care se afla sub o lampă. Încă în timpul referatului, placă se dezvoltă, iar imaginea acestui schelet de mână a fost privită cu uimire. Röntgen numise aceste raze cu litera «X». Însă la sfârșitul ședinței, domnul von Koelliker făcu propunerea ca razele să poarte numele savantului care le-a descoperit, fapt ce a dezlănțuit o nouă explozie de entuziasm general.”

De la acea zi de noiembrie a anului 1895, corpul omenesc a devenit explorabil spre folosul suferinzilor. Orice loc dorit se lasă expus în clișeu. Nici acum însă un lucru nu îl poate face omul, și anume să fotografieze și să recunoască ce se ascunde dincolo de starea aceasta corporală. Gândurile și caracterul în multiplicitatea lor de forme nu se lasă radiografiate. Chiar psihologia cu grandioasele ei cunoștințe științifice stă în fața pragului unei case mari, necunoscute: omul creatura necunoscută așa s-ar putea aproape spune. Câtă camuflare, fățarnicie și joc de-a v-ați ascunselea este posibil, fără ca vreun alt om să le observe! Câte gânduri rele și imorale nu se ascund! Nimeni nu le poate observa. Sau poate totuși?! Aceasta este de neînchipuit. Însă așa este! Orice om este pe deplin transparent și poate fi pătruns cu privirea până în cutele cele mai tainice ale inimii și totul este însemnat cu exactitate, chiar și gândurile tainice. căci „Doamne, Tu de departe îmi pătrunzi gândul”. Chiar și căile tainice, căci „Tu cunoști toate caile mele”, chiar orice cuvânt, „căci nu-mi ajunge cuvântul pe limba, și Tu Doamne, îl și cunoști în totul” (Psalmul 139.2-4). Judecătorul ceresc va da într-o zi totul pe față. da. cu adevărat totul. „Fiindcă nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nimic tănuț, care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină”.

Meditează asupra vieții tale! Fii sincer! Nu te înșela pe tine însuși! Numai atunci Dumnezeu te poate ajuta. Mai întâi trebuie să-ți descoperi păcatele înaintea Lui și numai după aceea El le poate spăla și ierta. Dacă nu o faci acum, atunci o va face El la judecată, când te va și condamna. El îți oferă astăzi încă iertarea prin Isus Hristos, în fața lui Dumnezeu, iertare înseamnă ștergere și uitare cu adevărat. Contul tău de datorii și de vina poate să fie șters cu desăvârșire. De aceea începe o viață nouă cu Salvatorul tău! El îți promite: „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și pacatele ca o ceață. Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat!” (Isaia 44.22).